

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forside: Biskop David Bartimej Tencer, OFM Cap bad foran Maria statue i Island sammen med de ansvarlige for Missio fra de nordiske lande.

Leder skriver	2
Ny direktør i Norden	3
Kaldet til vidne - P. Quang Minh Nguyen	4
Pauline Jaricot blev helgenkåret - AL	6
Den katolske kirkes statistik 2021	7
De bedende hænder - P. Quang Minh Nguyen	8
Troens dynamik - QMN	9
Troens magt - QMN	10
Nyt projekt	11
Missio	12

MISSIO DANMARK

P. Quang Minh Nguyen
Bernstorffsvej 56
2900 Hellerup

Kontonr: 4183 1686 3564
MobilPay: 57 577
email: missio@missio.dk
<http://missio.dk/>
<https://www.facebook.com/missiodanmark>

REDAKTION

P. Quang Minh Nguyen (ansv. redaktør)
Astrid Margrethe Buhl Andresen
Ann-Lise Aasesdatter
Asbjørn Nordam
Charlotte Olden-Jørgensen

Layout: Linh Nguyen
Tryk: Stenby Tryk A/S

Leder skriver

Kære alle,

I år markerer vi flere vigtige begivenheder i kirkens missionære indsats; 400 året for oprettelsen af Kongregationen for folkenes evangelisering (oprindeligt Pro paganda Fide), 100-året for grundlæggelsen af de pavelige missionselskaber og saligkåringen af lægkvinden Pauline Jaricot den 22. maj i Lyon, Frankrig. Hun var en kvinde, der elskede Jesus Kristus. Hun lod Ham, Guds Ord leve, handle og elske i hende og gennem hende. Vi ser i hende et levende vidnesbyrd, som viser den kraft, en sådan kærlighed til Jesus afstedkommer. Det er en kærlighed, der er identisk med Jesus. Hele hendes livs arbejde var dedikeret til mission og hun grundlagde for 200 år siden en missionsbevægelse, hvis omdrejningspunkt kan opsummeres i mottoet: "en bøn og en skilling for mission". Mission betyder forkyndelse og udbredelse af troen. Selv om vi ikke finder 'mission' som begreb i bibelen, refererer det til et motiv, der løber som en rød tråd gennem hele Ny Testamente. Gud sender sin søn til verden, og Jesus sender sine disciple. De kaldes apostle, fordi de efter Jesus' liv på jorden selv rejser ud som lærere for at forkynde deres nye tro.

Ifølge Lukasevangeliet prædiker Jesus første gang i sin hjemby og da bruger han et citat fra profeten Esajas til at forklare sine tilhørere, hvem han i virkeligheden er: 'Herrens ånd er over mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed, for at udråbe et nådesår fra Herren' (Esajas 61. Lukas 4, 18-19). Jesus forstår altså sig selv, som sendt af Gud med en særlig opgave. En mission, som både er at forkynde et godt budskab og vise omsorg for syge og udsatte mennesker. Evangelierne fortæller, hvordan Jesus gang på gang overskrider grænser - etniske, kønslige, sociale og religiøse, for at nå mennesker med sit budskab. Han sender sine disciple ud to og to med ordene: 'Gå ud og prædik: Himmeriget er kommet nær! Helbred syge, opvæk døde, gør spedalske rene,

driv dæmoner ud. I har fået det for intet, giv det for intet' (Matt. 10,8). I Johannesevangeliet siger Jesus, da han efter sin opstandelse viser sig for disciplene: 'Fred være med jer! Som Faderen har udsendt mig sender jeg også jer' (Johs. 20,19). Og Matthæusevangeliet lader som det sidste den opstandne Kristus, før han stiger op i himlen, velsigne sine disciple med de ord, man senere har kaldt missionsbefalingen eller dåbsbefalingen: 'Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende' (Matt. 28,16-20).

I dag fortsætter Jesus med at kalde alle mennesker til sig gennem Kirkens tjeneste. Enhver døbt er kaldet til at evangelisere. Vores egen levende tro antænder troen i andre mennesker. I vore dage taler man meget om at 'give troen videre', men det er ikke et heldigt udtryk. Man kan ikke give troen videre, sådan som man giver en pakke eller en stafet videre til andre. Man kan vidne om troen med sit eget liv som indsats. Det var ikke blot noget, der gjaldt for menigheden i Jerusalem dengang - sådan er det også i dag - også i vores menighed. Der er en række tiltag, og vi, der råder over alle moderne hjælpemidler, kan også nå mange mennesker, men det ville alt sammen være som en tom skal, hvis der ikke var mennesker, som direkte og indirekte stod i forkyndelsens og næstekærlighedens tjeneste med hele deres liv.

Det er Kirkens og vores fælles mission, at føre mennesker til Jesus, så de ser og oplever Ham, som en levende person, er tæt på ham og lærer at genkende Ham på samme måde som disciplene genkendte Ham på den støvede vej i Galilæa. Gennem vores liv som kristne ja, og lige så vigtigt, gennem vores ord og gerning, skal vi forkynde vi tilhører Jesus Kristus, som konkret er "Vejen, Sandheden og Livet". Gennem bøn skal vi som individ se, finde og kende vores egen mission.

Vores mission kan være i hjemmet, på skolen eller på arbejdspladsen. Vores tro kan antænde troen hos andre. Den hellige Edith Stein sagde engang: "Kristne skal være som vinduer, hvorigennem Guds kærlighed lyser ud i verden".

At fejre verdensmissionens søndag er også at bekræfte at bøn, refleksioner og vores materielle goder er muligheder for aktiv deltagelse i Jesu mission i hans Kirke. Den næstekærlighed, som udtrykkes ved

kollekten som optages i messen søndag den 30. oktober, har til formål at understøtte dette missionsarbejde, som udføres af de pavelige missionselskaber for åndeligt og materielt at hjælpe folkeslag og kirker over hele verden, til gavn for alles frelse.

Alle opfordres til at give et bidrag - det er en donation til velgørenhed der nytter! Tak for jeres støtte og forbøn for missionsarbejdet. Den er til stor velsignelse.

De bedste hilsener

P. Quang Minh Nguyen

Ny direktør FOR NORDEN

Den 15. november 2020 udnævnte Hans Eminence Kardinal Luis Antonio G. Tagle, kongregationen til folkenes evangeliserings præfekt, Ivan Sovic som national direktør for de pavelige missionsværker i de nordeuropæiske lande for en femårig periode (2020-2025).

Den nye direktør er 34 år. Han har læst filosofi og teologi ved universitetet i Sarajevo (Bosnien Hercegovina) fra 2004 – 2011, inden han specialiserede sig i organisation og management i Zagreb (Kroatien). Han var leder af Johannes Paul II's ungdomscenter i Sarajevo (2014-2016) og en del af holdet bag tilrettelæggelsen af pave Frans' besøg i byen (2015). Siden 2017 har han været projektleder og pastoral assistent for biskoppen i Reykjavik, Island (SL) (Fides nyhedsbureau 25/02/2021)

Kaldet til VIDNE

”Mens han endnu var langt borte, så hans far ham, og han fik medynk med ham og løb hen og faldt ham om halsen og kyssede ham.” (Luk 15,20)

Jesus Kristus kalder alle mennesker til sig. Gennem hele sin offentlige tjeneste bød Jesus velkommen til fremmede, han helbredte syge, tilgav syndere ligesom han på mange forskellige måder udtrykte sin iver efter at give fred til de bekymrede og også lette byrden for dem, der føler deres åg er for tungt. Hvordan kan vi i dag høre Jesus kald og opfordring til os? Hvordan kan vi i dag følge hans eksempel, så vi selv bliver i stand til at række ud til fremmede, helbrede syge og byde velkommen til de bekymrede og belastede. Jesus, i og gennem sin kirke, ønsker vi skal opleve den uophørlige, kærlige opmærksomhed Gud retter mod sin fortabte søn, så vi, når vi bekymrede afventer tilbagekomsten af et fortabt familiemedlem eller ven, selv bliver i stand til kærligt at tilgive og omfavne den tilbagevendte.

Vores nuværende situation

I dag, gennem kirkens tjeneste og mission, fortsætter Jesus med at kalde mennesker til sig. Det anslås, at kun omkring 20 % af katolikker i Danmark deltager i messen hver uge. De 80 % fraværende fra den eukaristiske fejring hver uge er ikke fremmede! De er vores forældre, søskende, ægtefæller, børn og venner. En af de mest benyttede argumenter blandt katolikker, når de forklarer hvorfor de ikke deltager i messen hver uge, knytter sig ikke til kontroversielle emner. Mange katolikker holder op med at deltage i messen, fordi de har for travlt og savner tid til kirken, de har familieansvar, der kolliderer med messetider, de har helbredsproblemer eller handicaps, der står i

vejen, de har konflikter på arbejde eller arbejdstider og messe kan ikke forenes, mange mener, tror eller ved ikke, at det er en synd ikke at deltage i søndagens messe og endelig er der dem, der ikke selv synes, de er særlig religiøse. Mange af vores brødre og søstre er simpelthen gledet væk fra kirken. Det skyldes delvist det pressede moderne liv og kulturelle forandringer, men der er også katolikker, som deltager i messen regelmæssigt, men føler sig helt uden forbindelse til fællesskabet i menigheden. Årsagerne for ikke at deltage i søndagens messe, som mange fremhæver, peger især mod øget sekularisering, materialisme og individualisme.

Sekularisering har indflydelse på alle aspekter af samfundet og bæres af den grundlæggende holdning, at religion mest af alt er et privat anliggende. Pave Benedict XVI har advaret idet: ”enhver tendens til at betragte religion, som et privat anliggende er problematisk. Kun når tro gennemsyrrer alle aspekter af livet, kan kristne virkelig åbne sig helt for den transformative kraft, der virker gennem evangeliets forkyndelse.” 1)

Materialisme repræsenterer også en forhindring for livet i Kristus. Mulighed og evne til at erhverve ubegrænsede materielle goder samt en overdreven afhængighed af videnskab, skaber en falsk fornemmelse af håb, fordi vi forledes til at tro, at kun vi selv kan opfylde vores dybeste længsler og behov. Sandheden er kun Gud kan tilfredsstille vores dybeste længsel. ”Uden Gud, som alene skænker os alt det vi ikke selv

kan opnå, er vores liv meningsløse.” (cf Spe Salvi 31). Mennesker har behov for konstant påmindelse om at udvikle og vedligeholde deres relation til Jesus Kristus, så vi ikke forspilder chancen for at leve i forbundethed med Ham. (cf Jn 10:10).

Individualisme leder til skadelige former for frihed og autonomi. Når alt kommer til alt, er vi ”skabt som sociale væsener, som finder vores bestemmelse udelukkende i relation og kærlighed til Gud og vores næste”. Vores personlige relation til Gud er ikke en forhindring for vores deltagelse i fællesskabet af troende og i kirken, tværtimod. Herudover ses en stigende ignorance overfor eukaristien lige som der nærmest kan tales om en erosion af søndagen som Herrens dag, en dag Gud har givet os helliget taksigelse og hvile.

Årsagerne katolikker henviser til for ikke at deltage i søndagens messe kan overkommes og imødekommes i menigheder, hvor man bevidst arbejder på åbenhed, hjertelighed og velkommende attitude og hvor man bevidst skaber et miljø, der velkommer voksne, unge, enlige, ægtepar, forældre, familier, syge og handicappede og enhver, som i kortere eller længere tid ikke har været eller ikke er aktiv i troen. Meningen med at skabe et imødekommende miljø er også at skabe et rum for ny evangelisering. Ny evangelisering lægger især vægt på at byde velkommen til brødre og søstre, der har været væk og nu vender tilbage til Herrens bord, fordi de har været savnede og de, såvel som vi, har brug for igen at blive forenet i Kristi legeme.

Ny evangelisering

Ny evangelisering er et kald til hvert enkelt menneske om at komme dybere ind i troen, at have tillid til evangeliets budskab og til også at udvikle en villighed til selv at dele evangeliet. Det er det personlige møde med Jesus Kristus, der bringer fred og glæde. Ny evangelisering giver perspektiv. Det er som et objektiv, hvori mennesker kan møde Gud såvel som verden omkring dem. Ny evangelisering inviterer mennesker til at erfare Guds kærlighed og barmhjertighed gennem sakramenterne, især gennem eukaristien og gennem bod og forsoning. Evangelisering er selve essensen af kirkens identitet: ”kirken på jorden er i sin natur missionerende, for Guds egen plan er således, at den har sine rødder i den mission Jesus og Helligånden igangsatte.” 2)

Pave Paul VI genopvækkede kirkens evangeliserende mission, Salige Johannes Paul II var en stor tilhænger og forkæmper af kaldet til ny evangelisering og

mission og endelig Pave Benedict XVI, bekræftede nødvendigheden af ny evangelisering.

Vi må og skal invitere alle Guds børn hjem til kirken, og lade vores inaktive brødre og søstre vide, at de altid har et hjem i kirken og at deres fravær er smerteligt for os, lige som det også er et sår for dem selv Vi ønsker at hjælpe dem til at se det og vi ønsker, uanset hvordan de har det med kirken, at tale og være i dialog med dem, at dele med dem og acceptere dem som brødre og søstre.

Områder i vækst

På trods af så meget allerede er gjort, er der endnu mange brødre og søstre, som venter på at blive inviteret tilbage til Herrens bord og der er mange opgaver, der kan og må løses. Mange katolikker har måske nok et ønske om at bidrage og deltage i evangelisering, men føler på samme tid, at de ikke er forberedt eller klædt på til at selv at forklare kirkens lære. Nogle føler de mangler grundlæggende kristen dannelse for at kunne være et personligt vidnesbyrd for Kristus. Ligeså er der brødre og søstre, der mangler sprog og ord for at kunne forklare, hvorfor de kom væk fra kirken, den regelmæssige deltagelse i messe og aktiviteter i menigheden. Andre ved måske ikke hvem de kan tale med om problemet.

Både voksne og unge har behov for at være engageret og aktive i troen, ligesom der viser sig et grundlæggende behov for at deltage i en form for kristen dannelse og konkret tjeneste i kirken. Kommunikation og opmærksomhed på kulturelle forskelle må adresseres og håndteres i menighederne i mødet mellem de forskellige grupper. Kulturelle faktorer, inklusiv manglende mulighed for at deltage i messe og sakramenter på eget sprog, bidrager også til at folk stille og roligt siver væk fra kirken.

Den opgave kirken står overfor er at danne og uddanne katolikker, der er villige til at fortælle og vidne om troen til dem, som ikke længere praktiserer aktivt. Ved at besvare kaldet om ny evangelisering vil vi gøre som Paulus byder os: ”Tag derfor imod hinanden, ligesom Kristus har taget imod jer til Guds ære” (Rom 15, 7).

P. Quang Minh Nguyen

1) Benedikt XVI, tale om fejringen af vesper og møde med biskopperne i USA, Vatikanet.

2) Ad Gentes, nr. 2

Pauline Jaricot

"Hun elskede Kristus og lod Ham handle gennem hende."

Pauline Marie Jaricot (1799-1862), levede i Lyon og grundlagde det, som senere blev kendt som Det Pavelige Selskab for udbredelse af Troen, som er et af fire pavelige missionssamfund (PMS). Helgenkåringen blev højtideligt fejret i maj 2022 under en festlig messe afholdt i Lyon Expo, et stort udstillingscenter, som lagde hus til og bød de mere end 12.000 troende gæster fra hele verden velkommen.

Ved helgenkåringens ceremoni, hvor mere end 500 præster fra 5 kontinenter deltog, sagde Kardinal Luis Antonio Tagle, som er præfekt for Kongregationen for folkenes evangelisering, til de forsamlede troende: "Pauline Jaricot var en kvinde, der elskede Jesus Kristus. Hun lod Ham, Guds Ord leve, handle og elske i hende og gennem hende. Vi ser i hende et levende vidnesbyrd, som viser den kraft, en sådan kærlighed til Jesus afstedkommer. Det er en kærlighed, der er identisk med Jesus."

Kardinal Tagle bød, sammen med ærkebiskop af Lyon, Olivier de Germany, de 120 nationale ledere fra det Pavelige Missions Selskab velkommen. Alle tilstedeværende på den årlige generalforsamling for PMS i Lyon, stod sammen i ønsket om at hylde Pauline Jaricot. Stor er anerkendelsen af denne kvindes livsværk. Hele hendes livs arbejde var dedikeret til mission og hun grundlagde for 200 år siden en missionsbevægelse, hvis omdrejningspunkt kan opsummeres i mottoet: "en bøn og en skilling for mission". Det blev under det motto, man så enorm

blev helgenkåret

vækst og udvikling for kirkerne især i Asien, Afrika, Latinamerika og Oceanien.

Jaricot's bemærkelsesværdige spiritualitet og missionære indstilling, tilføjede kardinalen, gjorde det muligt for Helligånden at åbne nye veje, så Ordet og Jesu' kærlighed kunne nå endnu flere mennesker. Pauline Jaricot var lydig overfor Helligånden, der inspirerede hende til nye idéer og initiativer i forhold til at udbrede evangeliet og tjene de fattige. På den måde videreførte hun en stor spirituel tradition fra kirken i Lyon i hendes mission.

Den lokale katolske menighed, ledet af Biskop de Germany viste stor entusiasme og følelsesmæssig bevægelse i mødet med den nye hellige. "En kontemplativ og aktiv kvinde på en og samme tid", bemærkede Msgr de Germany, idet han understregede at i slutningen af hendes liv, hun der ellers havde været en rig kvinde, så sig selv ydmyget, glemt af alle og i en tilstand af regulær fattigdom. Men mindede Kardinal Tagle de forsamlede om, "Jaricot accepterede også tabet af alt for at vinde Kristus (Fil 3,8), endda det offer at se sig selv i elendighed efter at have brugt hele sit liv på at tjene de fattige og udnyttede både fjernt og nært. Ved foden af korset mistede Pauline ikke hjertets fred og håbet i Gud. At tjene Jesus i de sultne, de tørstige, de fremmede, de nøgne, de syge, de fængslede, leder til evig salighed. Det er Kristi fred".

Den konkrete erfaring af Kristi fred gav Pauline Jaricot sindsro, tålmodighed og mod til at stå fast trods fysiske vanskeligheder, bagvaskelse og ydmygelser, tilføjede Præfekten for Propaganda Fide. Den nye hellige, konkluderede han, levede hendes kærlighed til Jesus ved at være kirkens missionær, en søster til fattige og ved at lade sig bruge som et instrument for det universelle broderskab i Kristus.

Under fejringen blev Jaricot's hjerte, som relikvie, bragt frem til alteret og lagt i hænderne på en teenager, Mayline Tran, som for ti år siden, da hun var 3 år, fejlsank en mundfuld mad og kom i coma. Derefter blev en bønskæde etableret og en novena, med bøn til Pauline Jaricot, bedt. Efterfølgende kunne lægerne konkludere, at pigen var blevet helbredt på uforklarlig vis.

(fortsat side 11)

DEN KATOLSKE KIRKES STATISTIK - 2021

Vatikanstaten (Agenzia Fides) – Verdensmissionsdagen fejrede søndag den 24. oktober 2021 sit 95-års jubilæum. Hvert år udgiver Fides News Service i lyset af Verdensmissionsdagen udvalgte statistikker, der er bidrager til at give et overblik over kirkens missionsarbejde overalt i verden.

Tabellerne er hentet fra den seneste udgave af Kirkens statistiske bog, og omhandler bl.a. det samlede antal medlemmer af Kirken, kirkelige strukturer, sundheds-, velfærds- og uddannelsesområdet. Ændringer er sammenlignet med det foregående år (2018), og angivet i parentes, stigning (+) eller fald (-). Sammenligningen er foretaget af Fides News Service.

Afslutningsvis rapporteres om de omskrivelser af kirkelige forhold, som er afhængige af Kongregationen for Troens Udbredelse.

Den 31. december 2019 udgjorde verdens befolkning 7.577.777.000 personer, en forøgelse på 81.383.000 mennesker sammenlignet med året før. Der er registreret befolkningstilvækst i alle kontinenter, inklusive Europa. Der er først og fremmest registreret befolkningstilvækst i Asien (+40.434.000) og i Afrika (+33.360.000), efterfulgt af Amerika (+6.973.000), Europa (+157.000) og Oceanien (+459.000). På samme tidspunkt, den 31.12. 2019, er antallet af katolikker i verden opgjort til 1.344.403.000 mennesker, en samlet stigning på 15.410.000 personer sammenlignet med det året før. Stigningen er sket på alle kontinenter undtagen Europa (-292.000). Der er først og fremmest registreret stigninger i Afrika (+8.302.000) og i Amerika (+5.373.000), efterfulgt af Asien (+1.909.000) og Oceanien (+118.000).

Antallet af sogne er mere eller mindre konstant. Ser man på missionsstationer med en bosiddende præst er tallet 3.217 (+301), en stigning som er registreret samlet set på alle kontinenter. Missionsstationer uden en bosiddende præst faldt med 5.836 til i alt 131.407. Det samlede antal biskopper i verden faldt med 13 til 5.364. Antal biskopper, der tilhører et bispedømme, steg (+12) og antal af øvrige biskopper faldt (-25). Det samlede antal præster i verden steg til 414.336 (+271). Europa, er der igen registreret et stort fald (-2.608) samt Amerika (-690) og Oceanien (-69). Der er registreret stigninger i antal præster i Afrika (+1.649) og i Asien (+1.989).

Antallet af verdenspræster faldt for syvende år i træk med 646 til 50.295. Også i år er der et fald i antallet af gudviede kvinder med 11.562 til 630.099. Der blev igen registreret en stigning i Afrika (+835) og i Asien (+599), og et fald i Europa (-7.400), Amerika (-5.315) og Oceanien (-281). Antallet af lægmissionærer i verden er 410.440, en samlet stigning på 34.252 personer. Antallet af kateketer i verden faldt med 2.590 til i alt 3.074.034.

Antallet af ældre præstestuderende på seminarier knyttet til bispedømmer og ordener faldt i år på verdensplan med 1822 til i alt 114.058. Kun i Afrika (+509) blev der registreret stigning, mens der var nedgang i Asien (-898), Oceanien (-53), Europa (-630) og Amerika (-750).

Det samlede antal unge præstestuderende i bispedømmerne eller knyttet til ordener faldt for fjerde år i træk med 3.174 til 96.990. Samlet fald på alle kontinenter undtagen Oceanien (+22): i Amerika (-914), Afrika (-1.519), Europa (-743) og i Asien (-20).

På uddannelsesområdet driver den katolske kirke 72.667 børnehaver med 7.532.992 elever; 98.925 folkeskoler med 35.188.771 elever; 49.552 gymnasier med 19.370.763 elever. Kirken tager sig også af 2.395.540 gymnasieelever og 3.833.012 universitetsstuderende.

Kirken driver rundt om i verden en række sociale-, velgørende institutioner og sundhedscentre. Det drejer sig om: 5.245 hospitaler, de fleste i Afrika (1.418) og i Amerika (1.362); 14.963 apoteker, hovedsagelig i Afrika (5.307), Amerika (4.043); 532 Plejehjem for spedalske, hovedsageligt i Asien (269) og Afrika (201); 15.429 Boliger til ældre, kronisk syge eller mennesker med handicap, hovedsagelig i Europa (8.031) og i Amerika (3.642); 9.374 børnehjem, hovedsagelig i Asien (3.233) og i Europa (2.247); 10.723 vuggestuer, hovedsagelig i Asien (2.973) og i Amerika (2.957); 12.308 ægteskabsrådgivningscentre, hovedsagelig i Europa (5.504) og Amerika (4.289); 3.198 sociale rehabiliteringscentre og 33.840 andre former for institutter.

De kirkelige områder, der er afhængige af Kongregationen for Folkenes Evangelisering er 1.117. De fleste af dem, der er betroet Propaganda Fide, er i Afrika (517) og i Asien (483), efterfulgt af Amerika (71) og Oceanien (46). (SL) (Agenzia Fides, 21/10/2021)

De bedende hænder

Hvad foretog Moses sig egentlig på bjerget? (2.Mos 17, 8-13) Mange andre israelitiske mænd var i kamp mod Amalekitterne. Var der ikke brug for alle mand i kampen? Moses stod på bjerget med sine opløftede hænder, mens Josua, sammen med israelitterne, kæmpede mod den angribende fjende. Hvad kunne Moses udrette på bjerget? Kunne hans bøn have en afgørende betydning på situationen? Kan bøn blive eller være garant for en sejr?

Dertil kommer, at Moses nærmest brød sammen af træthed over at holde armene løftede. Havde Aaron og Hur ikke været ved hans side og støttet dem, ville Moses ikke have kunnet gennemføre sit forehavende. Er bøn da vanskeligere end at kæmpe i krigen? Disse spørgsmål vil vi se nærmere på så bønnens betydning kan træde klarere frem.

I en sekulariseret verden, hvor der ofte sættes spørgsmålstegn ved bønnens effektivitet, må troende hele tiden forsikre sig (selv) om bønnens magt. Dagens første læsning er et slående eksempel på, at tillid og bøn til Gud er stærkere end enhver form for magt og vold. Det var ikke mennesker, der sørgede for sejr til israelitterne, men Gud selv, der gjorde udslaget. Det var ikke soldaternes våben, der reddede israelitterne, men Guds trofasthed og styrke. Historien om den bedende Moses på bjerget kan stå som en 'huskeseddel' for alle der udelukkende forlader sig på menneskelig magt.

På deres vej gennem ørkenen måtte israelitterne gang på gang erfare, hvor vanskelig det er at stole på Gud. Udfrielsen fra Ægypten var vellykket, men

vejen gennem ørkenen tung og vanskelig. Folket følte sig truet af sult og tørst og begyndte at knurre og protestere, fordi de var utilfredse med Moses og med Gud.

Men ved hjælp af Moses, der stolede på Gud, fik israelitterne manna at spise og vand vældede frem af klippen. Redningen kom i kraft af tillid til Gud og dermed hans hjælp. Når israelitterne var i nød, lød spørgsmålet: Er Gud fortsat hos os eller har han forladt os? I kampen mod Amalekitterne, hvor det handlede om græsgange og vandforsyning, blev israelitternes tillid til Gud atter stillet på prøve. Dagens læsning er derfor som en slags katekese for Israels folk: stol på at Gud er med sit folk i enhver situation.

Tillid til Gud kommer til udtryk i bønner. Langsomt lærte israelitterne at betro sig til Gud i trængte situationer. Hvor vanskeligt det faktisk er, oplever vi alle i vort daglige liv: En bliver ramt af en alvorlig sygdom; en anden bliver arbejdsløs; en tredje kommer ud for dødsfald i familien. I sådanne situationer spørger vi os selv, om Gud egentlig er med os eller har forladt os. Vi spørger os selv om Gud virkelig er på vores side, når dette eller hint sker? At stole på Gud i alle situationer er det samme som at springe ud fra stor højde uden at vide, om der er nogen til at gribe en. Tillidens hengivende bøn indebærer en risiko og dog er dens storhed, at vi faktisk giver os i Guds hånd. Uden selv at kunne gøre noget, hæver vi som Moses vores hænder til Gud, og i bønnens forening med Gud får vi, som Moses, støtte. En sådan bøn har stor kraft; en sådan tillid, en sådan tro kan flytte bjerge. I en verden, der mere og mere taler om handling, er en sådan bøn vanskeligere end at styrte sig ud i en mængde handlinger.

Ved Jesus Kristus står Gud på vores side. Også Jesus breder sine arme ud og beder. På korset tilkæmpede han sig sejr over synd og død uden selv at anvende magt. Hans kamp på korset mandede også ud i spørgsmålet: Er min Gud fortsat med mig? Indtil det sidste har han tillid til, at Gud holder ham fast og leder ham. Det gjorde Jesus for os mennesker, og vi kristne kan stole på, at Jesus Kristus, som Moses på bjerget, beder for os, således at vi kan klare alle vanskeligheder livet bringer med sig.

I Jesu opstandelse giver Gud sit svar: Guds kærlighed er stærkere end enhver vanskelighed, er stærkere end døden. Lad os følge i Jesu fodspor og vandre vores livsvej sammen med ham.

P. Quang Minh Nguyen

Troens dynamik

Der er gode grunde til at betegne den nuværende situation for troen og for kirken som en vanskelig tid, og i sådanne situationer gælder det om at orientere sig. Normen for en sådan orientering må altid være det, der skete i forkyndelsens og kirkens begyndelse. Apostlenes Gerninger 14, 21-27 kan læses som en rejsebeskrivelse der giver et indblik i kirkens og forkyndelsens begyndelse, som også kan være en hjælp for os i dag.

Læsningen afsluttes med Paulus' og Barnabas' beretning om deres vellykkede missionsrejse. De fremhævede, at Gud havde åbnet en dør for hedningerne til troen. I den daværende situation var det en stor nyhed i den allertidligste kirke. Evangeliet åbnede sig for andre end den jødiske menighed. Den banede sig vej til alle mennesker. I mødet med datidens græsk-romerske kultur søgte apostlene at vinde mennesker for Kristus, og når det lykkedes, fyldte det dem med glæde og taknemmelighed over for Gud, som stod bag det, de gjorde.

Efter at troen på Kristus og dermed også kirken i århundreder næsten udelukkende har været præget af en kristen kultur, befinder den sig nu i en sammenhæng, hvor andre verdensanskuelser og religioner også spiller en rolle. Det stiller krav til troen og kirken, og det medfører måske også usikkerhed. Som vi ser af Apostlenes Gerninger er denne situation for troen langt fra fremmed. Det kommer derfor an på, hvordan kristne tackler situationen.

Apostlene viser os entydigt, at troen på Kristus fra begyndelsen indeholder en særlig dynamik, som gjorde det nødvendigt for dem at vidne om troen. For at vinde andre mennesker for troen, begrundede de troen, førte diskussioner, gav sig på rejse og udfoldede store anstrengelser. Troen på Jesus Kristus er kendetegnet ved en uoverskuelig dynamik - sådan som vi ser den hos apostlene.

Sådan var det i kirkens begyndelse, og skulle det ikke kunne hjælpe os med at orientere os? Det drejer sig for os om igen at opdage, værdsætte og leve den missionariske impuls, den apostolske dynamik, som vil åbne troens dør for mange mennesker. Og her behøver vi ikke blot at tænke på de store sammenhænge, men samle vor interesse om vor egen menighed, vor egen familie. Ved at søge denne dynamik i os selv, yder vi vort bidrag til en levende tro og et kirkeligt fællesskab, der virker indbydende på andre.

Læsningen fra Apostlenes Gerninger viser også, at den daværende omverden anfægtede troen. Det hedder udtrykkeligt: 'De styrkede disciplene og formanede dem til at blive i troen'. Også trængsler kommer på tale, for trængsler gælder som en nødvendig station på vejen til Guds rige. Uden at nævne det direkte, har apostlene Jesu eksempel for øje - han, som gennem lidelser gik ind i Guds herlighed. Dermed siger apostlene ikke andet, end at lidelsen og dermed også forfølgelserne er noget, der hører til en kristens eksistens. Vi ser en menighed, som kæmper for at slå rod, hvis tro angribes, og som har hårdt brug for trøst og opmuntring.

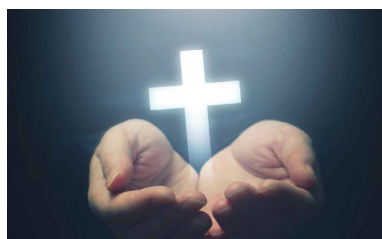
Når der berettes om, at apostlene før deres afrejse ved håndspålæggelse og bøn indsatte ældste i hver menighed, har det sikkert noget at gøre med at trøste de troende og styrke deres tro og sammenhold.

Med troens forkyndelse viser der sig helt fra begyndelsen en kirkestruktur, som vi tror er efter Guds vilje, og også denne iagttagelse kan være en orientering for os. Troen og det kirkelige fællesskab har hele tiden brug for at slå rod. Når vi gensidigt søger at styrke hinanden og indgyde hinanden mod, er det i overensstemmelse med god apostolisk tradition. Det kirkelige fællesskab er en nødvendighed for at bevare troen, og det kirkelige embedes særlige tjeneste for fællesskabet pointeres.

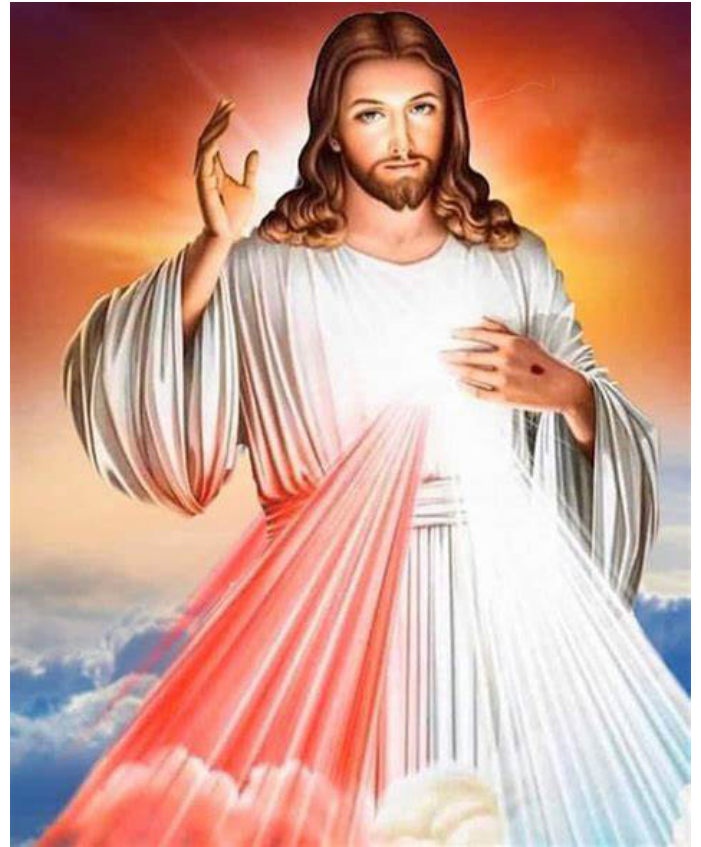
Hvordan var situationen for den tidlige forkyndelse af troen og for den allertidligste kirke?

Apostlenes Gerninger tegner i alle tilfælde ikke et idealistisk billede. Her er tale om opbrud og om anfægtelser, missionsiver og forsagthed. Kriser har der nok altid været i kirkens liv, og netop det kan indgyde os mere mod i dag end et idealbillede. Hvis vi i dag vil leve og bevidne troen på Kristus, kan det hjælpe os at se tilbage på den allertidligste kirke. For os er den vejviser og indgyder os mod. Den apostolske dynamik rækker ud over teksterne frem til vore dage og skal bidrage til at åbne døre for troen hos mange mennesker.

QMN

Troens magt

Teksten fra profeten Habakuks 1, 2-3. 2, 2-4 og evangelietekst fra Luk 17, 5-10 passer ret godt til hinanden. De handler begge om troen, der kan ændre ens liv og om troens magt. Profeten Habakuk siger: 'Den retfærdige skal leve i tro'. Det er Gud selv, der står for dette udsagn. Troen, tilliden til Gud, er livgivende og frelsende. Den overmodige derimod svinder hen - mister livet. Det er Guds svar på profetens anklage, hvor profeten stiller spørgsmålstejn ved, om Gud nu er Israels Gud.

Profeten vender sig til Gud med sin rystende anklage: 'Hvor længe, Herre, skal jeg råbe om hjælp, uden at du hører, skrigende til dig om vold, uden at du frelser? Hvorfor lader du mig opleve uret og ser roligt på ulykken?' Med andre ord: 'Du hører ikke! Du frelser ikke! Du ser roligt på!'

Er det ikke blasfemi og gudsbespottelig tale? Hvordan kan man tillade sig at tale sådan til Gud? Hvis man som ansat taler sådan til sin arbejdsgiver, bliver man fyret på gråt papir.

Profeten Habakuk vover at tale sådan til Gud - og før og efter ham har mange gjort det. I evangelierne, som blev skrevet af Markus og Matthæus siges det, at Jesus selv døde med en anklage på læberne: 'Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?'

For os er det en fremmed tankegang, som vi ikke synes om. For det bibelske bedende menneske er bønnens anklage og klage et udtryk for hans tro i nødens og trængslens tid. At undlade at rette sin klage og anklage til Gud og at undlade at beklage sig over situationen hos Gud, er et udtryk for helt at have opgivet relationerne og kontakterne til Gud. Stående midt i lidelsen, bliver troens rum rømmet og lidelsen bliver ateismens fundament. Er dét den eneste løsning? Anledningen til profetens klage er noget, vi kan nikke genkendende til: Det er erfaringen af vold. To gange nævner profeten denne årsag: 'skrigende til dig om vold, uden at du frelser?...Undertrykkelse og vold møder mig.'

I vore dage er vi nok blevet lidt mere følsomme over for volden og dens ofte skjulte former. Dens ofre er mange, og voldens udøvere skjuler sig bag navnløse strukturer. Enhver kan inden for rammen af egne erfaringer overveje: Hvornår føler jeg mig magtesløs? Hvornår rammes jeg af anonyme kræfter? Hvornår føler jeg mig som et lille hjul uden indflydelse i det store maskineri? Hvordan kan jeg hævde min værdighed som person i sådanne tilfælde? Måske ved at tale om det. Ved at bede. Ved at fremføre ens klage / anklage for Gud. Ikke mindst, når jeg ikke synes at have flere chancer og ikke selv kan komme videre. Ville det ikke være befriende at fremføre sin klage for Gud!? Men hvem er i stand til at have den nødvendige troens kraft i en sådan nødens situation? Hvor skal man finde hjælp til at få en stærkere tro?

I Lukas 17, 5-10 peger Jesus på, at man ikke skal søge hjælp hos andre - ikke engang hos Jesus selv - for at få en større tro. Den større tro skal man finde hos sig selv - en større tillid er ikke noget, man får foræret, den skal man selv oparbejde. Hvor lille éns tro end er, så er den i stand til at ændre éns liv - give nye og vidtrækkende perspektiver.

QMN

Nyt projekt

Hjælp til børn, teenagere og kvinder i Myanmar og Thailand

Pater Reynaldo Fugentio Tardelly, s.x, er en Xaveriansk missionær, der arbejder i det nordvestlige Thailand langs grænsen til Myanmar. For 5 år siden fik han til opgave at etablere en ny katolsk tilstedeværelse i et stort område af Umphang-distriktet, der grænser op til en Karen-stat (Karen National Union-kontrolleret område). Der er mange flygtninge, der flygter fra konflikterne i Myanmar. Han arbejder tæt sammen med børn, teenagere og kvinder i Karen-landsbyerne både i Karen og Thailand. Han har undersøgt muligheden for at lette deres byrder og hjælpe med deres levebrød, uddannelse og sundhedsproblemer, da de ikke har modtaget støtte fra internationale humanitære organisationer. Samtidig er fødevarepriserne steget.

Pater Reynaldo, projektleder på stedet, har anmodet

om støtte, så han kan hjælpe de hårdest ramte familier. Missio Danmark vil med denne kampagne hjælpe Pater Reynaldo Fugentio Tardelly med at samle penge ind til byggeprojektet, og vil efterfølgende støtte driften af børnehjemmet.

Vi håber, at du vil støtte projektet ved at indbetale et beløb på konto nr. 4183 1686 3564 eller MobilePay 57 577. Mærk indbetalingen Børnehjem. Mærk indbetalingen 'Thailand-Myanmar'.

Formål/beskrivelse: Hovedopgaver at behandle, pleje, brødføde og give husly til børn, teenagere og kvinder.

Kontaktperson: Pastor Quang Minh Nguyen

Pauline Jaricot blev helgenkåret (side 6)

Efter en bispedømmeprocess og senere undersøgelse af Kongregationen for undersøgelse af mirakler af hellige, anerkendte pave Frans i 2020 pigens helbredelse som et mirakel på foranledning af Pauline Jaricot's forbøn og det banede vejen for helgenkåring.

Hele Lyon fejrede og hyldede Jaricot, som besøgende og pilgrimme nu kan lære bedre at kende takket være en udstilling i Fourviere Basilika. Udstillingen huser historiske effekter fra hendes liv samt beskrivelse og information om den spirituelle bevægelse hun lagde grunden til. En del af udstillingen adskiller sig markant fra den øvrige. Den omfatter kopier af det materiale Jaricot fik udarbejdet for at formidle missionens budskab til alle døbt med henblik på at motivere dem til at åbne hjerte, sind og hænder for at understøtte missionærer, der føler sig kaldet til at forkynde evangeliet til alle jordens folk.

Om Missio

Missio er, som organisation, hele verdenskirkenes fællesanliggende.

De såkaldte "Pavelige missionsværker" er repræsenteret i 125 lande og består af:

- Værket for troens udbredelse
- Børnenes missionsværk, der fremmer projekter, der sigter på uddannelse og sundhed.
- Apostlen Petrus' Værk, der søger at fremme kirkelige kald i missionslande og at uddanne præster, kateketer m.fl.
- Pontifical Missionary Union

Missio Danmark er en del af De såkaldte "Pavelige missionsværker", som er pavens officielle velgørenhedsorganisation til oversøisk mission. Missio Danmark bringer håbet om evangeliet, hvor der er uro, fattigdom eller usikkerhed og hjælp til, hvor kirken er ny, ung eller fattig. Missio Danmark giver lokale mennesker mulighed for at danne og opretholde trofællesskaber.

Vi hjælper også med at uddanne og pleje fremtidige ledere, så Kirkens vitale arbejde kan fortsætte med at finde sted. Missio er, som organisation, hele verdenskirkenes fællesanliggende.

En gang årligt samles repræsentanter fra alle 125 lande, hvor missio er virksom, til en konference i Rom. Konferencen fordeler på demokratisk vis (én mand = én stemme) de indsamlede beløb og beslutter, hvilke projekter, der skal støttes. Pengene sendes normalt ikke til Rom, men sendes via Den Apostoliske Nuntiatur til modtagerne efter Rom-konferencens anvisninger.

Pengene kan således ikke "administreres væk", og de enkelte bispedømmer kan ikke pleje deres egen kæphest (yndlingsmissionslande eller favorit-missionærer).

Missio Danmark får læst messe hver lørdag for sine læsere og bidragydere, levende såvel som afdøde. Læsere og bidragsydere opfordres til at bede et led af rosenkransen hver dag for missionærer i verden samt for de mennesker, de arbejder for og med.

TUSIND TAK FOR STØTTEN

Tusinde tak til alle menigheder, ordener, kongregationer, institutioner, støttekreds og alle øvrige bidragydere, der på ene eller den anden måde støttede Missio Danmark's arbejde i 2022. Tak for kollekten på verdensmissionssøndag og børnemissio. Trods stigende inflation, eksplosive energipriser og stigende rente sætter dagsorden i disse dage. Det samme gør frygten for en forestående recession, men frygten har også vist os, at vi har et fællesskab, der står sammen i svære tider, et fællesskab, der giver håb og støtte til vores brødre og søstre – i solidaritet med de unge kirker – og som har bidraget til, at det glade budskab vokser og gror – også dér, hvor jordbunden er karrig.

Jeres gavmildhed har virkelig rørt mig. Jeg er dybt taknemmelighed over, at vi står sammen og støtter hinanden. Endnu engang tusind tak for jeres trofaste støtte gennem årene.

Må Gud velsigne og belønne jer for jeres gavmildhed.

Hjertelige hilsener
P. Quang Minh Nguyen

Kontonr: 4183 1686 3564
MobilPay: 57 577
email: missio@missio.dk